

БЛАГОЈЕ БАКОВИЋ

НИЈЕ ТО МОЈА ВОДА

МИЛАН НЕНАДИЋ У ЗАЛЕТУ

Милан Ненадић се залетео с поља
Као преко бедема, ограда и коља

Кроз отворена на колиби врата
Да ме спаси пун земље и блата

Ко да скаче у бездан од вулканске рупе
Скочи у мене објеношке – трупе

Сам самцијат – ипак јатимице
Проћера ме с душеком кроз кревет и штице

И кроз запаљена у глави небеса
Поломи ме пун горовила и јада, и беса

Устај Бако брате и гледај невољу
Ми нисмо унутра него смо напољу

Устај Бако брате бјежмо пре сванућа
Напољу нам је, видео сам, кућа

Ти пијан спаваш мене сумње кољу
Залуд смо унутра кућа је напољу

Но ако ти нисам ребра поломио
Устај да бежимо побратиме мио

Да се пре него нов данак осване
Докопамо кућног прага и кафане

СЕЛФИ

Својим погледом ти си била
Са оног камена од ког су Делфи
И посматрала мој грех Сибила
Што за успомену направих селфи

Због ког је мржње хитро пролит
Дах душебрижника који још траје
Што кад упокојио се Митрополит
Повероваше мртав да је

Овлада завист иле мародом
А ја се његовом рођењу дивих
И делих радост са народом
Што поста живљи од свих живих

И три прста сам саставио
И три пута га пољубио
И са њим да живим наставио
И тако вас живе изгубио

Митрополит ми диже понтон
Над амбисом земаљских лета
А вама, који сахрана бонтон
Држите, то неважење смрти смета

Бацате дарове вечне кумре
Од врта небог ко је вртав
Немојте мислити када умре
Да је на сваком месту мртав

Вратите мувљи посо мувама
Вашем облику тај зуј не стоји
Немојте мислите чега у вама
Нема да нигде не постоји

Но живот вечни јесте стекао
Можете и ви нек вас не плаши
Ко се за живота одрекао
Непочинстава и дела ваших

Мржњом светиње бива жртвом
Онај ког земно једе мливо
Зато све што је за вас мртво
За мене је заувек живо

УЋУТКУЈЕМ ЉУДЕ

Овде доле у високој трави
Када живот хрли у висине спремне
Ућуткујем људе да се чују мрави
И твојим осмехом китим дане земне

Филм о тој тишини о напору дела
Кад креће мрва сав смисао склапат
Камером душе снимити сам хтела
Где се чује мој и мог оца шапат

(Да баш теби пошаљем нешто мало ситно
Чега скоро нема а ипак постоји
Јер знам колико ће теби бити битно)
Због малих брига и напора мојих

На тој слици кроз јавке и замке
Где се све радости овог света гнезде
Провукли су мрави љубав испод сламке
Ко ми нашу што смо од звезде до звезде

НИЈЕ ТО МОЈА ВОДА

Све ћу ти ово дати ал' како ствари стоје
Шта да ти дам кад ништа није моје

Говоре воћњак и шума и њива да
Није то моје ни брдо ни ливада

А на мене се води – то тако назови
Није то моја вода – моји само јазови

То није мој кревет, ни прозор, ни лога
Све сам то добио од оца и брата мога

Није моја табла ни сунђер, али као редар
Молим те опрости што није чист и ведар

Но сличан облацима на ветру у нереду
Комад табле по којем и ти већ трошиш креду

Дајем ти јер све сам ово добио да дам
И све ти ево дајем да не бих осто сам

Јер од недавања и нема веће казне
Руке ти, да би примио, морају бити празне

За руке које су дале нема никада зиме
Јер нису заузете недавањем па могу и да приме

О ништа није моје, моје је само давање
Моји су само снови, покушај буђења и спавање

Да није овог давања никада не бих знао
Кад ништа није моје откуд све сам ти дао

ДОК СМО БИЛИ У НОВОМ САДУ

Ова песма би можда сјала
И у нетелу дуго гајила наду
Да липа пред кућом није пала
Док смо били у Новом Саду

У небу зачух свих речи шкрипу
И грдну ларму у трену оном
Неко ти сече пред кућом липу
Када ми јавише телефоном

Попут некога што спас сања
Пожурих да спречим гиљотину
Кад тамо затекох гомилу грања
И крвав пањ и полотину

Требало је гледати крвничке зупце
И њихов траг на својој кожи
Онога који је понео трупце
Да кржави свој лед кад наложи

Ужаснут од овог непочина
Мириса што никад неће у чај
Позвах полицију на место злочина
И закључише – несрећан случај!

Рекоше (док сам се са тим рво)
како им је жао стабла палоба
И како је погрешно страдало дрво
У ствари, само заменом налога

Згранут изнад ове слике прастаре
И објашњења што су ми рекли
Уз иронију да могу чекати ластаре
Свега што су ми „грешком” секли

Уверен да ништа не могу ником
Да кажем да би ме мого чути
Над пањем који ћути криком
Од ког се здрави разум мути